

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΝ ΟΔΩ ΦΛΕΣΣΑΙ, ΑΡ. 5	ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΟΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ 'Από της 'Ανοουαρίου η της 'Ιουλίου 'Εν τῷ ἔσωτ. ἀρ. 8. 'Εν τῷ ἔξωτ. ἀρ. 8.	Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ
----------------------------------	--	---

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ θῦμα ἡ φιλοσοφία, ὑπὸ Τιμοθ. Ἀναστασίου. — Ὁ πρῶτος ἤμμος τοῦ Κράτους. — Ἐγκύκλιος Ἀρχιεπισκόπου Πατρῶν καὶ Ἡλίας. — Τακτικὴ ἀλλόκοτος, ὑπὸ Μιχ. Γ. Γαλανοῦ. — Ἡ ἱκκησιαστικὴ ἀνάρθρασις, ὑπὸ Μιχ. Γ. Γαλανοῦ. — Ἐκ τῶν τοῦ Χρυσόστομου κατ' ἐλευθέραν μετάφρασιν. Κάμνε φίλους διὰ τὸν Θεόν καὶ ἐχθροὺς διὰ τὸν Θεόν. — Ἄς κάμνωμεν καθὼς οἱ ἔμποροι. — Ὅλη ἡ οἰκογένεια ἔς συνεκαλησιάζεται. — Ταχέως ἔς συνδιαλλατῶμεθα. — Κίνδυνος καὶ ἀσφάλεια. — Οἱ διδάσκοντες εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς Ἀναπλάσεως κατὰ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα. — Κυριακὸν Ἀποστολικὸν καὶ Εὐαγγελικὸν ἀνάγνωσμα, ὑπὸ Κ. Α. Διαλεχῶ.

ΤΟ ΘΥΜΑ Η ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Πρέπει νὰ μὴ παραλείψω τὴν ἐξῆς ἐξήγησιν. Ὅταν γράφω περὶ κοινωνικῶν καὶ ἐθνικῶν ζητημάτων καὶ ἀντικειμένων, ὅλος ὁ κόσμος εἶναι ἡμεῖς αἱ Ἀθῆναι. Διότι ὅλος ὁ ἐνδιαφέρων με κόσμος εἶναι ἡ Ἑλλάς, ἡ πατρις μας. — Ἐξετάζω καὶ μανθάνω, παρατηρῶ καὶ ἐνοῶ τοῦ εὐρίσκονταί αἱ Ἀθῆναι μὲ τὰς μικρότητας καὶ ἐξοχότητάς των, καὶ εἶμαι βεβαίωτος περὶ τῆς ἠθικῆς καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος ὁλοκλήρου. Εἶμαι βεβαίωτος περὶ τοῦ καταποντισμοῦ τῆς, ἐν τῷ παρόν ὑπάρξει καὶ μέλλον, ἢ περὶ τοῦ μεγαλείου τῆς ἐν τῷ παρόν ὑπάρξει μόνον ἀπαισιῶν παρελθόν.

Διὰ νὰ ἐξετάσω λοιπὸν τὴν Ἑλληνίδα φιλόσοφον, δὲν θά κουρασθῶ νὰ ζητήσω νὰ μῶλω περὶ τῆς Παρισίνης οὐδὲ ἐνοῶ νὰ προσέξω εἰς τὴν τοῦ Λονδίνου ἢ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἐχω ἀπέναντί μου τὰς γράφουσας Ἑλληνίδας, τὰς θορυβοποιούς. Τὰς βλέπω συμπλεκόμενας εἰς τὴν κατὰ κτησιν τοῦ στεφάνου τῆς κοτίνου, τὰς εὐρίσκω ἐν τῇ πονηρῇ ἀμίλλῃ των περιστεφομένας στέφανον καρδάμου καὶ ἀναφανῶ «ποῦ τὰ ἴνια ;» καὶ λέγω· «Ἰδὲ τὰ θύματα τῆς ἀγνοίας τοῦ θεοῦ τῆς γυναικῆς προορισμοῦ ! ! ! — Καὶ αὐτῆς, παρακαλῶ, εἶνε ἡ γυνὴ—μήτηρ ; ... Καὶ αὐτῆς εἶνε ἡ ψυχὴ τοῦ πολιτισμοῦ ; Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ ἄγγελος τῆς χαρᾶς, ἡ πνεύ τῆς πατρῴσιας. τὸ ζῶν τῆς κληθεῖς εὐγενείας ὑπὸ

δειγμα, ἡ αισθηματικὴ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης ἐμπνευσις, ἡ οὐράνιος φαιδρότης, τὸ θεῖον τῆς εὐχρηστοποιήσεως φῶς, τὸ ζῶν τῆς ἀρετῆς κάλλος, τὸ σθεασμὸν ἐμπνεῖν τῆς ἀμεμπεισίας ἐγκαλλώπισμα ; ...

Ἑλληνίς φιλόσοφος, Ἑλληνίς βήτωρ, Ἑλληνίς γράφουσα, Ἑλληνίς γραμματικῆ, καὶ εἰς τὰ πλεονεκτήματα τῆς ταῦτα μένουσα ἀνυπανδρος καὶ μὴ γινόμενη μήτηρ. — Ἡ μετ' ὄψις, ἡ ὄψις τῶν λόγων. — Καὶ ἡ ὄψις τῶν πραγμάτων ;

Ἑλληνίς φιλόσοφος, βήτωρ κλπ. ... σημαίνει κατὰ κινῶνα ἔχοντα ἢ ἔσως καὶ μὴ ἔχοντα ἐξάίρεσιν. Ἑλληνίδα ὑβρίζουσαν δημοσίᾳ καὶ ἀνουβριζομένην, διαβάλλουσαν καὶ διαβαλλομένην, συκοφαντοῦσαν καὶ συκοφαντούμενην, ἐξευτελιζουσαν καὶ ἐξευτελιζομένην, εἰς τὴν θρησκείαν εἰς ἀπιστίας νεωτερίζουσαν, εἰς τὰ ἠθικὰ καὶ κοινωνικὰ καὶ ἐθνικὰ ὀλεθρίως καινοτομοῦσαν. — Τερατώδεις βεβαίως τὸ ἐκνούμενον, ἀλλ' ὀλιγώτερον τοῦ πραγματικοῦ τὸ λεγόμενον.

Δύναται νὰ παρίσταται ὡς Ἰπατία, δύναται νὰ πληρῶ ὑπὸ τὸ πρόσημον προσευχομένης Κασσιανῆς· τοὺς θεολογικοὺς ὅμως τυφλώτοντας, τοὺς ἐκ τῶν ἀρχαίων Ἀδελφῶν μετόικους.

Αὐτὴ καὶ εἰς τὰς παραστάσεις τῆς καὶ εἰς τὰ προσήματα τῆς φαίνεται οὐκ εἶνε. — Δρᾶ ὅπως ἀισθάνεται, ὡμίλει ὅπως ἀπέπειται· ὑπὸ ἐκ τῆν δόθεν σοβαρότητα κυριαρχεῖ καὶ ἐκφαίνεται τὸ ἀτάσθαλον καὶ ἐλαφρόν.

Εἶνε... γράφουσα· κῆρυξ πάντες· μὴ ἐξετάζετε τί γράφει· ἀρκεῖ πῶς γράφει. — Ἐὰν τῇ ἀρεσῇ ἢ θρησκείᾳ τοῦ Βράχμαν καὶ πρὸς τὴν τοῦ Ναζαφαίου ταύτην συγκρίνη· τί με τοῦτο ; εἶνε γράφουσα· ἀκούσατε αὐτῆς ! — Ἐὰν, χριστιανὴ καλουμένη, τὴν εἰδωλολατρικὴν θαυμάζῃ καὶ τὸν Χριστὸν νὰ ἀγνοῇ φιλοτιμῆται, τί πρὸς τοῦτο ; Εἶνε γράφουσα ; Εἶνε ὅ,τι θέλει, ἀπέπειται ὅπως θέλει.

Εἶνε Ἑλληνίς· δὲν τὸ ἀρνείται. — Εἶναι ὀρθόδοξος χριστιανὴ· βεβαίωτατα, ἂν οὐ εἶνε Ἑλληνίς. — Οὐδὲ λόγος— Ἄλλ' εἰς τοὺς μύθους ἢ ὁράσεις τῆς. — Εἰς τὰ θελγόντα ἢ προσοχῆ τῆς—εἰς τὸ Εὐαγγέλιον δὲν κατατίχεται νὰ προσείη. — Τὴν ἐξ αὐτοῦ ἐμπνευσίαν τῆς τὴν θεοῦ αἰετήν. —

Αυτή θέλει ποιήσιν. — Αυτή θέλει να δείξη, ότι είνε νέον τι. — Έμπνευσις λοιπόν αντιγραφική εκ του αρχαίου των θείων και θειανών κόσμου, να εκπλήξη τας ἀγραμμάτους και μωράς τας υποβληθείσας εις τον ζυγόν και σχούσας την άτυχίαν να γίνονται μητέρες! ... Ένθουσιασμός διά τὰ νέα συστήματα. — Χειράφεται, κραυγάζει. 'Ισότης, βοή. Τι είναι άνήρ; τί είναι γυνή; προσπαθεί να πείση ότι δεν είνε υποχρεωμένη να έγγοη!

Μά αό άνήρ κεφαλή της γυναικός καθάπερ και αό Χριστός της 'Εκκλησίας». Μά «ή γυνή να φοβήται, δηλ. να σέβεται, να εντρέπεται τον άνδρα». — Μά ή γυνή είνε διά την Ορησκείαν της πρώτον, διά την οικογενείαν πρώτον, διά τέκνα πρώτον, διά σεμνότητα πρώτον, δι' άρετήν πρώτον. — Μά ή γυνή δεν είνε διά τον όρόμον, δεν είνε διά παραστάσεις άσίμνους. — Μά ίδετε τας Έλληνίδας προγόνους σας, τας Χριστιανάς. — Ίδετε πως εκείναι εν τῷ μέσω του μακροτάτου των έθνικων συμφορών χειμῶνος, διετήρησαν, δι' την σωτηρίαν εις ήμῶς έδωκε, και τό διετήρησαν εν τῇ πίστει αυτών προς τον Χριστόν, εν τῇ άφοσίωσι των προς τό καθήκον της εύσεβούς Έλληνίδος μητρός. — Μά μιμήθητε τουλάχιστον τας Χριστιανάς Αγγλίδας του αιώνος τούτου, προσέξατε όλγον εις τας Αμερικανίδας τας σοφάς να ίδητε πως εκείναι έννοοῦσι τον προορισμόν της γυναικός εν τῇ Ορησκευτικῇ έρθεί και τῷ μητρικῷ καθήκοντι.

Τίποτε, τίποτε. — Στήθ. — Σιώπα. — Μήτηρ κοιμίας. — Είνε γράφουσα; Οά σκέπτεται ὅπως θέλει. Οά πράττει, β. τι θέλει. Οά λέγει, ὅ, τι θέλει. — Η κεφαλή της έχει τό ελεύθερον να συλλαμβάνη, να σχεδιάζη και παράγη, ὅ, τι θέλει. Οφείλετε να τό παραδεχθῆτε ὡς προεδρευτικόν, διότι ή σχεδιάσα εσχέδιασεν, να εκπλήξη. — Έθνικα παραδόσεις, πλείτε Χριστού: Ορησκεία και Εὐαγγέλιον, δεν άρίζουν τον κόπον οὔδε λόγος περι αυτών να γίνεται, πολλῶ δε μᾶλλον να χρησιμεύουν ὡς κανόν του βίου γυναικός Έλληνίδος και ὡς της φιλοσόφου γραφούσας, Έλληνίδος.

Εάν εν τῇ εσπερίᾳ Εὐρώπῃ διατρίψατα εκείθεν ἀφικετο, ἐπισημημαστέ, διότι φαστή ἀφικετο. — Εάν την Αμερικανῆν ἐπισκεθῆται ὕλης επανέκαμψε, τιμῆς Κολλόμβου και Νάνσεν ἀποδώσατε, διότι δεν επανέκαμψεν ἀπλῶς, ἀλλ' επανέκαμψε ὀχτρούευσα ή γράφουσα.

Α! τέλαια πατρίε μας Έλλάς. Σὺ Χριστιανῆ Έλλάς. Σὺ τῆς οἰκουμένης φωστῆρ. — Σὺ τό του κόσμου σεμνωμα. Σὺ ή του Θεοανθρώπου δοξα. Σὺ ή του πολιτισμοῦ κρητίς. Σὺ τοιαύτας έχεις θυγατέρας: Οὐδέποτε.

Δεν είνε ἰδικαί σου θυγατέρες αἱ γυναῖκες εκείναι, αἱ ὁποῖαι δεν στήρζονται ἐπὶ της Ορησκείας του Ἰησοῦ και δεν εμπνέονται ἀπὸ του Εὐαγγελίου. — Δεν είνε ἰδικαί σου θυγατέρες αἱ γυναῖκες εκείναι αἱ ὁποῖαι πρὸς την Ιερωτάτην της μητρός ιδεάν ἀσεβούσαι, τον ελευθερον ή άλλως τον ἀπό άνδρός ανεξάρτητον διά του ίδιου παραδείγματος βίον συμβουλευουσιν. — Δι γυναῖκες αὐταὶ δεν ἔχουν Πατρίδα. — Η Έλλάς δεν τας χωρεῖ, ἀλλὰ μακροθυμοῦσα τας ἀρέχειται. Η Έλλάς θέλει γυναῖκας — μητέρας εμπνευσμένας ἀπὸ της του Χριστοῦ χάριτος, γυναῖκας προσευχῆς, γυναῖκας ταπεινῶσας προσόνης, γυναῖκας οἰκογενειακῆς αὐταπαρνήσεως, γυναῖκας

μὲ έντροπήν.

Τί εἰστι ἰσότης και χειράφεται; τί εἰστι να διενθῶν γυνή άνδρας;

Σύγχυσις φρενῶν και ἀλογία, παραφροσύνη και κατάπτωσις.

Η ἰσότης εις την πνευματικῆν ἀξίαν ναί. ἀλλ' εις τό καθήκον του ὁ άνήρ, εις τό καθήκον της ή γυνή. Δεν υπάρχει διαφορά ήθικῆ μεταξὺ άνδρός και γυναικός. ναί. ἀλλ' εις τον κοινωνικόν και οἰκογενειακόν προορισμόν του ὁ άνήρ, και εις τον ἰδικόν της ή γυνή.

Αλλ' ή Ἰπατία; Αλλ' αἱ ἔμοιαι πρὸς την Ἰπατίαν; Η Ἰπατία! Η Ἰπατία! Αλλὰ δεῖξατέ μοι λοιπόν μίαν Χριστιανῆν Ἰπατίαν, διά να μακαρίσω τό ἔθνος μας.

Η Ἰπατία ήτο ἔθνικῆ. αὐτή ἐπίστευσεν, ἀλλ' εις την φιλοσοφίαν, και ἐφρόνει βρι ή ἑλληνικῆ ζωῆ θά προήγετο διά της φιλοσοφικῆς γνώσεως και μορφώσεως.

Πλάνη τουτο: ἀλλ' εις τον βίον της Ἰπατίας, τον καθιερωθέντα πρὸς τοιοῦτον σκοπόν, ὑπῆρχεν ἀρετή, ὑπῆρχεν ήθος, ὑπῆρχεν αὐταπαρνῆσις. Διότι ή Ἰπατία, ἀν και ἔθνικῆ, ἀν και πεπλανημένη, ἀν και εκλαμβάνουσα τό σκιάφως ὡς φῶς, ήτο χαρακτῆρ. Αὐτή δεν ήτο ἀρεῆ ἐπιδεικτικῶσα και φιλαρέσκως κινουμένη. αὐτή ἐδοῦλεν εις ἰδίας, εις ἀρχάς, εις πεποιθήσεις, και ὑπηρετεῖ εὐκρινῶς, θερμῶς, ἀκαταπαύστως εις τό ἔργον της ἔθνικῆς διαπαιδαγωγήσεως εν τῷ πνεύματι της ἀνοτιέρας ἔθνικῆς φιλοσοφίας. Η Ἰπατία εἶχε την ἑλληνικῆν ἀρετήν, και ταύτης ἐτάχθη ὀψυχος διάκονος, αὐτῆς χάριν ἀψηφῆσα τον κόσμον και τὰ εν τῷ κόσμῳ. Ὑπὸ την ἐποψὴν ταύτην ή Ἰπατία ήτο ἱεροφάντης ἰδίας. Τὶ κοινόν λοιπόν μεταξὺ αὐτῆς και ἡμῶν; Η Ἰπατία ὑπῆρξε ασηπῆ ὡς ἑλληνίς. τί δε Οά ἐπραττεν, ἐδν ητύχει να γίνη Χριστιανῆ; ὑπὸ του ἀληθινοῦ φωτός καταλαμπόμενη, φωτισθείς Οά ἀνεδεικνύετο.

Τὸ Εὐαγγέλιον Οά ήτο ή ζωῆ της, τό Εὐαγγέλιον ή ὑπόθεσις της πνευματικῆς ἀράσεως της, τό Εὐαγγέλιον τό φῶς δι' οὗ Οά ἐφώτιζε και Οά ἐφρονιμάτιζε τὰς νεανίδας, Οά ἐστήριζε τὰς μητέρας, Οά παρηγόρει τὰς γυναικας. Οά εἰργάζετο εις ἀναμόρφωσιν και διάπλασιν του γυναικείου κόσμου της κοινωνίας εν ή ἔξῃ, Οά ήθικοποιεῖ και Οά κατήριζε Χριστιανῆς μητέρας, πνευματικῆς μητῆρ αὐτῆ ἀναδεικνυομένη.

Δώσατέ μοι Χριστιανῆν Ἰπατίαν και οὐ μόνον Οά ἀποδεχθῶ εν τῷ προσώπῳ αὐτῆς την Χριστιανῆν φιλόσοφον ἀγαθόν, ἀλλὰ και Οά μακαρίσω ὡς εἶπον τό ἔθνος μας.

Διότι εν τῷ προσώπῳ αὐτῆς δεν Οά ἔχω την φιλαρέσκον, δεν Οά ἔχω την μανιωδῶς ἐπιδεικτικῶσαν, δεν Οά ἔχω την γράφουσαν να ὑβρίσῃ, την διδάσκουσαν, να τό ήθος διαστρέψῃ, δεν Οά ἔχω την πλανῶσαν και εις τό βάραθρον παρασύρουσαν, ἀλλὰ την ἀπόστολον της ἀληθείας, την μάρτυρα της αὐταπαρνήσεως, την εὐλήν του Χριστοῦ, την διδάσκαλον του Εὐαγγελίου, την Χριστιανῆν συγγραφέα, τό ἴσῳ της ταπεινοφροσύνης ὑπόδειγμα, την γυναῖκα των οὐρανίων ἰδεῶν και των αἰωνίων πεποιθήσεων, τό σεμνωμα της ἀρετῆς, την πνευματικῆν μητέρα των μητέρων. Εὐτυχία εις τό κοράσιον και τὰς νεανίδας, ἐδν και μίαν μόνην τοιαύτην εἶχομεν. — Διότι Οά εἶχαμεν την γυναῖκα της αὐταπαρνήσεως

την δυναμένην να μορφώση διά του λόγου και του παραδείγματος μητέρας αὐταπαρνήσεως. — Αλλὰ ποῦ; ... Ὑπάρχουσι γυναῖκες ἀπλοῖκαί μείναι ἀνυπανδρῶι διά τό Εὐαγγέλιον, διά την ἀκροτάτην φιλοσοφίαν ἐξ οὐρανίων πόθων, ἀλλ' αὐταὶ είνε εὐτυχῆς δι' εαυτὰς και διά τὰς μεθ' ἃν ἀναστρέφονται και ζῶσιν ὀλίγας νέας και γυναῖκας πρὸς τὰς ὁποῖας ἀποβαίνουσι ζῶν ὑπόδειγμα αὐταπαρνήσεως και ἀρετῆς και τό ήθικόν στήριγμα και ή κατά της συμφορῆς παρηγορία.

Αλλὰ γυναῖκας τον Χριστόν εὐαγγελίζομένας και Ορησκευτικῶς και ήθικῶς μορφώσας τὰς νεανίδας δυστυχῶς δεν ἔχομεν. Δεῖξατέ μοι κἄν μίαν γραμματισμένην με τό Εὐαγγέλιον ζῶσαν και ἀπὸ του Εὐαγγελίου εμπνευσμένην και κατά τό Εὐαγγέλιον τον βίον εἰάγυσαν, να μακαρίσω εὐελπίς και αἰσιδόξος την Έλλάδα ήν ἐταλάνισα.

Αλλὰ δυστυχῶς δεν Οά εὕρητε ἐκτός ἐδν ἔχετε την ἀγαθότητα να ἀπατηθῆτε. Και ἐδν δεν εὕρητε, δύνασθε ἀρά γε να νομισθῆτε, ὅτι ὑπάρχει τόπος διά την γράφουσαν φιλόσοφον Έλληνίδα; » Και ἐδν δεν ὑπῆρχη τόπος, τίνος εἶδους ὑπαρξίς είνε ή σημερινῆ γράφουσα φιλόσοφος Έλληνίς; ...

Τιμόθ. Ἀναστασίου

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΔΗΜΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Η πράξις του Δήμου Δωτίων ἰδρύσαντος λαϊκῆν ήθικο-Ορησκευτικῆν σχολῆν ἀποδεικνύει αὐτόν τον πρώτον εις πολιτισμόν δῆμον του ἡμετέρου Κράτους.

Εγνώρισαμεν ἕως τώρα ἔθμους δαπανῶντας ελευθερίας εις συντήρησιν ξενοφῶνων μελοδραματικῶν θιάσων, των ὁποῖων αἱ παραστάσεις προήγαγον την διασφορῆν των Έλληνικων ήθῶν.

Εγνώρισαμεν ἄλλους ἔθμους χορηγούντας εις ἐταρείας ποδηλατικῆς ή φελαρμονικῆς, εκ των ὁποῖων τίποτε ή κοινωνία και τό ἔθνος δεν ἐκαρπώθη.

Εγνώρισαμεν ἐτι ἔθμους σπαταλῶντας διά την εις τὰς εκκλησίας εἰσαγωγῆν τετραπῶνου μουσικῆς, οὐδεν ἐνεχοῦσης τό μουσικόν και ὑποστηρίζομένης μόνον εκ νοσηρῆς ξενομανίας.

Αλλὰ πρώτος ὁ Δῆμος Δωτίων, δαπανῶν πρὸς ἱερῶν ήθικοΟρησκευτικῆς σχολῆς, ἀπέδειξεν ὅτι έννοει ποίας υποχρεώσεως ἔχει πρὸς τοὺς δημότας του και ποῖαν αἱ ἀληθείς, αἱ πρώται και μεγάλαι αὐτῶν ἀνάγκαι, τὰς ὁποῖας ὄφειλε να θεραπεύσῃ.

Τὸ παράδειγμα Οά μείνη μόνον; Δεν τό πιστεύομεν.

Ὅσοι δημοτικοὶ ἄρχοντες του Κράτους μας έννοοῦσι τὰ στοιχειώδη πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς των καθήκοντά των, ἄς μιμηθῶσι τοὺς συναδέλφους των του Δήμου Δωτίων.

Και ὅσοι δεν θέλουσι να έννοήσωσιν, ἄς ἀναγκασθῶσι πρὸς ταῦτο.

Η ἑλληφίς χρημάτων Οά ήτο ἄστοχος πρόφασις.

Τῶσα σπαταλῶνται ἐδῶ και ἐκεῖ και μόνον διά την Ορησκευτικῆν του λαοῦ μόρφωσιν Οά προβληθῆ ή ἀνέγκια;

Ἐλλήνες δημόταί! Τὸ παράδειγμα αὐς ἐδῶθη. Πραγματοποιήσατέ το και σεις. Η δύναμις δεν λείπει. ἀρεῖ να μὴ σῶς λείπῃ ή θέλησις.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΠΑΤΡΩΝ ΚΑΙ ΗΒΕΙΑΣ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΟΣΦΙΛΗ ΤΟΥ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΤΕΚΝΑ⁽¹⁾

Από τὰ μέσα του παρελθόντος Ἰουλίου ἀποχωρισθείς διά λόγους ὑγείας και ἐπανερχόμενος πάλιν ἐξ Ἀθηνῶν μεταξὺ του πιστοῦ λαοῦ της ἐπισκοπικῆς οἰκογενείας μου με ἀνακτηθείσας ἐνδύμεις, πρώτον εὐχαριστῶ εις τον Κύριον, ὅστις ἠδούκησε να μου χάρση και πάλιν την ὑγείαν μου με την ζωηρῆν συναίσθησιν ὅτι υποχρεοῦμαι και ἐκ τῆς νέαν αὐτῆν δωρεᾶν του να τον ὑπηρετήσω περισσότερον. και δεύτερον χαιρετίζω και εὐλογῶ, ὡς ὁ ἐπιστρέφων εν μέσω του οἴκου του πατῆρ, τὰ προσφιλή μεταξὺ του λαοῦ εν Χριστῷ τέκνα μου και τοὺς ἀγαπητοὺς μεταξὺ του κλήρου ἀδελφούς και συλλειτουργοὺς μου. Η χάρις του Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, και ή ἀγάπη του Θεοῦ και Πατρός μας και ή εμπνευσις του Ἁγίου Πνεύματος ἄς φωτίσῃ, ἄς ἀγιάσῃ, ἄς ἐνισχύσῃ, ἄς ἀναγεννήσῃ τὰς ψυχὰς μας και ἄς μᾶς ὀδηγήσῃ ὅλους εις πᾶν ἔργον ἀγαθόν.

Ἐπεθύμουν ή πατριὰ και ἀδελφικῆ ἀγάπη μου πρὸς ὑμᾶς να ἐχλιεπλασιάζετο. ἐπεθύμουν να εἶχον ἐπιπλασίαν και τριπλασίαν Χρυσοστόμου εὐλογιστίαν, και να Ιστάμην εις να ὑψηλόν ὄμβωνα να σῶς ἐβλεπον και να με ἐδῶπιτε ὄλοι. Ἐπεθύμουν, ἐνῶ Οά Ιστάμην τέσον ὑψηλά, να εἶχον τόσον ταπεινώσιν, ὡστε να θέλω να σῶς ὑπηρετήσω ὅλους σας ὡς ὁ ταπεινότερος και ὁ μᾶλλον ἀφωσιωμένος ἀπὸ τοὺς δούλους σας. ἐπεθύμουν να εἶχα τόσον δυνατῆν φωνήν, ὡστε να φθῆν εις ὕλων σας τὰ αὐτὰ και να εἰσῶη εις τὰ βάθη της καρδίας σας. Ἐπεθύμουν θεία δύναμις φωτίζουσα και ἐκλύουσα και πείθουσα να συνεκεντροῦτο εις τοὺς λόγους μου και να ἐφῶναξαι και να σῶς ἀμύλιον και να σῶς ἔλεγα: Τέκνα μου και ἀδελφοί μου. ἕως πότε τό ἔνδοξον Έλληνικόν ἔθνος μας Οά ἀτιμάζεται; ἕως πότε Οά μένωμεν ὡς ὁ ἄσματος υἱός της οἰκογενείας του Θεοῦ, μακρῶν ἀπὸ την πατρικῆν μας οἰκίαν, την Ὀρθόδοξον Έκκλησίαν μας; ἕως πότε οἱ ἀξιοματικοὶ μας της Ζηρῆς και της Θαλάσσης, και οἱ στρατιῶται μας και οἱ ναῦται μας και οἱ ὑπουργοὶ μας και οἱ δικασταὶ μας και οἱ ὑπάλληλοι μας και οἱ ἐπιστήμονές μας και οἱ καθηγηταὶ και διδασκαλοὶ μας, ἕως πότε Οά μένωμεν ἀλειτούργητοι και ἀκοινωνήτοι και Οά έντροσπώμεθα να κἀνωμεν τον Σταυρόν μας και Οά ἀμελωμεν να συντελίσωμεν διά την μόρφωσιν των Ιερέων μας; ἕως πότε Οά

(1) Η ἐγκύκλιος αὐτῆ του Ἁγίου Πατρῶν, ή ὁποία τόσον συγκλησιν προκάλεσεν ἀπανταχοῦ της Έλλάδος, και διά την ὅποιαν τόσον εὐφημον μνησίαν ἔκαμεν ὁ καθημερινός ἡμῶν τύπος, ἀνεγνώσθη εις τὰς Έκκλησίας της Ἀρχιεπισκοπῆς Πατρῶν και Ἐβείας την Κυριακῆν της θῆς Σεπτεμβρίου 1898.

Σκαλωσύνης έδωκεν εις χείρας του Έλλητισμού πλήρη και άπροσμάχητον όπλοήκηνη όταν δε εινε βέβαιον ότι η γυνώσις μιās Ευρωπαϊκής γλώσσης δεν εινε ακατόρθωτος και εν Αθήναις και ότι και αυτοί οι παρ' ημίν ελευθεριώτεροι προς τα θεία δύναται να δεσμευώσι μάλλον υπό μιās έπισκοπικής γρηγορότητος και αγάπης παρά υπό μιās φιλοσοφικής πολυμοσύνης, δεν ήμπορει να άμφισβητηθή ότι πίστιν πρό πάντων και άγνότητα και ζήλον έμπρακτον των άρχιερέων της χρειαζεται η Έκκλησία μας, δια να γίνη δύναμις ζωοποιός και κερύση κατόπιν και τα δευτερευόντα μέτρα προς πληρεστέραν αύτης ανόρθωσιν και ανύψωσιν.

Ήξευρετε π. χ. τί θα έγίνετο αν οι κατά καιρούς άγιοι Συνοδικοί, οι επί εν, οι επί δύο, οι επί τρία έτη, έθεώρουν χρέος των να κηρύττωσι συχνά, σωφρότερον δ εις, απλοκώτερον δ άλλος, έκαστος κατά δύναμιν, αλλά πάντες μετά πίστεισ και ζήλου; Ήξευρετε τί θα κατορθούτο αν τα θρησκευτικά μαθήματα της «Αναπάλασσης», της «Οικονομίας», των «Φίλων του Λαού» έτιμώνωτο έκάστος δια της παρουσίας τουτου ή εκείνου του Άρχιερέως; Ήξευρετε πόσον έντύπωσιν θα έκαμνεν, αν κατά το λήξαν θέρος, ένφ' ολίγοις κατέκλυζε νοσηρά διασκεδάσμην έλαφρών κέντρα, ήξευρετε τί θα έσημαιοις το να έπισκέπτοντο οι Άγιοι Συνοδικοί εν ομάει την ύπαίθριον ήθικοθρησκευτικήν σχολήν της «Αναπάλασσης», και εις τον εύπρεπή και περίφορτον εκείνον τόπον προσήγγοντο, δύο-τρεις-τέσσαρες-πέντε άρχιερείς ακολουθούμενοι και υπό έκάτον, υπό πενήκοντα, υπό είκοσιν, έστω, Ιερέων; Α! Σεβασμιώτατοι! ήλη η Ευρωπαϊκή έπιστομή δεν θα ίσασθή εις προς την άπλην ύπερ του θείου λόγου εκδήλωσιν τοιούτου ένδιαφέροντος άρχιεπισκοπικού!

Τι δε θα συνέβαινεν αν η κοινή συνείδησις έπειθετο, ότι οι άρχιερείς εινε οι πρώτοι χριστιανοί της Έκκλησίας των, άφγοι, αδιάφοροι, άπροσώπητοι, πανούργες το πάλμνόν των, άγρυπνοι της πίστεισ του φρουρού, στενάζοντες δια της άμειρίας του, χύνοντες εν δάκρυ ύπερ αυτού, με ψηλαφήτην την στοργήν, με άδιαφιλονείκητον την αγάπην; Και τί δεν θα έτελειουργείτο αν ποτε συνκνωώτο εις μιαν συνοδικήν περίοδον πέντε τοιούτοι άρχιερείς σοφία και έπιστήμη των έχοντες την αγάπην προς τον Χριστόν και την αγάπην προς τον λαόν του

Δεν καταφρονώ την σοφίαν του νοού, άλλ' οικτείρω τον μη έχοντα την άγνήν σοφίαν της καρδίας, Ποία αυτη; Η αγάπη.

Μήπως δεν εινε άρχιερείς δυνάμενοι μεν να κηρύττωσι, μη κηρύττοντες εν τούτοις; Τι πταίει; Η σοφία του νοού των; Όχι. Αλλά της καρδίας των ή άμάθεια, ή γυμνή από της αγάπης και γνώσιν.

Και προς έπισημοτέραν του λόγου μου πιστοποίησιν άς μοι έπιτραπή να προβώ εις μιαν οικονομικήν έξομολόγησιν, μόνον διότι αυτη συμβάλει να συντελή έξόχως εις άποδείξιν του Ισχυρισμού μου.

Την νύκτα της 11ης Σεπτεμβρίου, περι έβραν έννάτην, περιεπάτου ένπροσθεν της εν Κορίνθω κατοικίας μου, κρητών από το χέρι, το μήτε τετρατέτις έτι κορασίον μου. Η

σελήνη έλαμπεν εις άνίμελον ουρανόν και η μικρή διασκεδάζε ζητούσα να πατήση την σκιάν της. Αφού το επανέλαβε πολλάκις, τη έπρον να πατήση και την σκιάν την δικήν μου. «Όχι πατέρα μου, μου άπήνητες. — Καί γιατί;» Καί έκείνη, έγείρουσα προς έμέ τα όμμάτά της, με φωνίτσαν άπειρώς γλυκείαν και τρυφεράν, «γιατί π' άγαπάω» μου άπακρίθη.

Ποιον ύφος και ποιον βάλος σοφίας εις την απάντησιν αυτην την εκπληκτικήν, την άπροσδόκητον, μιās τριετούς παιδός, την όποιαν ουτε ο Σοφοκλής έφθασεν, ουτε ο Πλάτων συνέλαβε ουτε ο Σαίξπηρ άνειρεύθη! Προς ένα ξένον δεν θα το έλεγε προς έμέ, τον πατέρα της, το έλεγε. Όνομας; Όχι. Αλλά ως αγάπη.

Αυτην λοιπόν την άρετήν ής εύδοκία η άποδείξη ής κατέχει η παρ' ημίν Ιεραρχία. Προς τας ψυχάς του πάλμνλου της ής δειξη ήσιν στοργήν μικρά κορασίς προς την σκιάν του σώματος του πατρός της. Η ανθρωπισμός τότε της εκκλησίας μας θα εινε τέτελεσμένη.

Μιχ. Ι. Γαλανός

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

(Κατ' ελευθερίαν μετάφρασιν.)

ΚΑΜΝΕ ΦΙΛΟΥΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΚΑΙ ΕΧΘΡΟΥΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

Φίλους πρόκειται να κάμης; Δια τον Θεόν κάμεις τούτο. Και έχθρους ευρέθης εις ανάγκην να κάμης; Και τούτους δάει τον Θεόν κάμεις τους. Και πώς εινε δυνατόν να κάμωμεν φίλους και έχθρους δια τον Θεόν; Έν αν καλλιέργωμεν εκείνας τας φίλιας, από τας όποιας εινε δυνατόν χρήμαται να λάβωμεν, ή εις τραπέζας και δείπνα μέρος να λάβωμεν και ανθρωπινήν προστασίαν να επιτύχωμεν, άλλ' αν είκαμενους ζητώμεν να κάμωμεν φίλους, οι όποιοι ήμπορούν να μας έπηρεάσωσι προς καλόν εις την βύθμωσιν της ψυχής μας, να μας συμβουλεύσωσι τα πρόπαντα, να μας έπιπλήξωσι άμαρτήσωντας, να μας ελέγξωσι περιπίπτοντας εις πληθήματα ήλιματά, να μας ανορθώσωσιν υποσκελιζόμενους από το κάρχησιν και να μας φέρωσι προς τον Θεόν με τας συμβουλάς και με τας εύχάς των.

Έκ του εναντίου δε, δύνασαι και έχθρους να κάμωμεν δια τον Θεόν. Πάν ίσως κάποιον ακήλαστον, μαρόν, βέτην πονήριον γεμάτον, πλήρη από ακαθήτους γυμνάς και δόξασιας, βγής, σε ύποσκελίξει και σε παραβλάπτει, φήγεις με το κράν του, ακολουθών το παράδειγμα του Χριστού θεοειδήθενος. Έάν σε σκανδαλίξη ο όφθαλμός σου ο δεξιός, βγάλε τον και ήψε τον μακρόν σου, δικτάσων με τούτο ύμωσιν τού φίλου εκείνου, οτινεις μας εινε αγαπητοί, ως οι Ισραηλιμοίί μας, και χρέσμαι εις τα βιωτικά πράγματα, τους άποσμησάπτωμεν και τους εκδιώκωμεν, αν μας παραβλάπτουν εις της ψυχής μας την σωτηρίαν.

Αυτοί οι άνθρωποι ήσαν οι πρώτοι που έπαισαν τον Θεόν με την καρδιάν τους, και οι δεύτεροι ήσαν οι πρώτοι που έπαισαν τον Θεόν με την καρδιάν τους, και οι τρίτοι ήσαν οι πρώτοι που έπαισαν τον Θεόν με την καρδιάν τους.

ΑΣ ΚΑΜΝΩΜΕΝ ΚΑΘΩΣ ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ

Οι έμποροι δεν προσορίζονται, εις πόλιν, ουδέ αποθιβάζονται εις λιμένα, ουδέ επισκαίπτονται άγροάν, χωρίς να έχουν μάθει ότι εύρίσκονται εκεί είδη επικερδή, τοιουτοτρόπως και συ μη κάμης ποτε και μη είπης τίποτε, αν δεν έχρης από αυτού κέρδος, το κατά Θεόν.

ΟΛΗ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΑΣ ΣΥΝΕΚΚΛΗΣΙΑΖΗΤΑΙ

Κεραλή της γυναικός εινε ο άνήρ; βοήθος του άνδρός εινε η γυνή. Μήτε λοιπόν η κεραλή ής άνίχεται μόνη, χωρίς το σώμα της, να φαίνεται εις τους άγιους τόπους του συνεκκλησιασμού, μήτε το σώμα μόνον ής προσέρχεται, χωρίς την κεραλήν του, άλλ' άνήρ και γυνή μοιά εις την εκκλησίαν ής μεταβαίνου, και τα τέκνα των δε πάντοτε ής έχωσι μαζί των. Διότι αν εινε ευχάριστον το να ίδη τις δένδρον, από την βίβαν του όποιου έβλάστησε δενδρόλλιον νέον, πολύ περισσότερον ευχάριστόν εινε να ίδη τις ανθρωπον εις την εκκλησίαν ιστάμενον και έχοντα πλησίον το τέκνον του, χαριτωμένο έμφυχον δενδρόλλιον, τερπνότερον και από το δροσερόν νεόφυτον έλαίας θαλαρρός.

ΤΑΧΕΩΣ ΑΣ ΣΥΝΔΙΑΛΛΑΤΤΩΜΕΘΑ

Εις έχθρον ήλθε; Γρήγορα την έχθραν διάλυσον. Καθόσον αναβάλλεις, δυσκολώτερα θελεις επέλθει η συνδιλλαγή. Είδες τί γίνεταί όταν τα κινάκια του σώματός μας εκφύγουν από τον τόπον των; Έάν μεν άμείσως τα επαναφέρη ο Ιατρος εις την φυσικήν των θέσιν, χωρίς πόσον κόπον επανέρχονται εις αυτην; Έάν όμως πόσον καιρόν μείνωσιν εκτοπιμένα, δυσκόλως έρχονται πάλιν εις τον δικόν των τόπον, και άφού δε επανέλθωσι, πολλοί χρειάζονται ήμερας, δια να συναρμοσθώσι με άνιθύναν και στερεωθώσι και μείνωσι. Τα ίδιοι λοιπόν συμβάλει και εις ημάς. Έάν μεν άμείσως με τους έχθρούς μας φιλωθώμεν, και εύκόλος εινε η τοιαύτη συμφιλίωσις, και δεν χρειάζονται πολλοί ήμερες, ώστε να επανέλθωμεν εις την αρχαίαν φίλιαν. Έάν δε πολυς παρεμπέση καιρός, τυφλοί ως να γινώμεθα από την έχθραν, κοκκινίζομεν, έντροπέμεθα, και άλλων την ανάγκην λαμβάνομεν ήπως μεσιτεύσωσιν εις την συνδιλλαγήν, ή όπως και μετά ταύτην μας εύκαλύνωσι δια της παρουσίας των την θεσιν μας άπέναντι των έχθρων, ήδη δε πάλιν φίλων, εις ου ήμπορέσωμεν να αναλάβωμεν όλον το πρότερον ύπαρροσεν. Ταύτη λοιπόν ελα-γυρίζοντες, πρό πάντων μεν ής προσκαθώμεν προς κανένα να μη έρχώμεθα εις διασάρεσκέας. Έάν δε και διασάρεσθηώμεν, την ύβαν ής φιλωνώμεθα ή ήμεραν. Διότι αν η έχθρα μας φθάση εις δευτέραν ήμεραν και τρίτην, γρήγορα η τρίτη θα γίνη τετάρτη και η τετάρτη πέμπτη, και αυτη πάλιν πολύ περισσότερας ήμερας θα φέρη εις ημάς ψυχρότητα και έχθρας. Διότι ήσαν αναβάλλομεν, τόσον περισσότερον εις συνδιλλαγήν να έλθωμεν δυσκολώμεθα και έντροπέμεθα. Αλλά εινε αληθώς έντροπή το να

προσέλθω εις φίλιαν φέρων εις τον έχθρόν του, έστω και αν ο έχθρός του εινε ο άδικήσας, αυτός δε, ο προσέρχόμενος προς συμφιλίωσιν εινε ο δίκαιος; Αλλά τούτο εινε έκαινος, τούτο στέφανος, τούτο εγκώμιον, τούτο κέρδος εινε και θησαυρός αγαθών μυρίων. Διότι και αυτός ο έχθρός, με τοιαύτην προαιρέσειν έρχόμενον, ευχάριστος θα σε δεχθή, και ελοι, όσοι παρόντες θα εινε η, θ' ακούσωσι, θέλωσι σε επαινήσει, και αν δε οι άνθρωποι εν εκτιμήσωσι την πράξιν, άλλ' ο Θεός βεβαίως θα σε στεφανώσθ.

ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Διόλου δεν διαφέρουσιν από σκιάς και σνιεραι αι παράνομοι του βίου ήδοναί. Διότι, πριν η ακόμη τελεσθή η άμαρτία, σβύνει η ήδονή, άλλ' η δια την άμαρτιαν τιμωρία τέλος δεν έχει. Καί η μεν ευχαρίστησις ολίγον διήρκεσε καιρόν, η δε λύπη θα εινε αιώνια. Ποιον από τα του κόσμου εινε βεβαίον; Επέ μοι. Εινε τάχα ο πλούτος, οτις πολλάκις εις μιαν ήμεραν ήφανίσθη από τας χείρας του κατόχου του; Αλλά εινε τάχα η δόξα, η οποία, πηγνού ελαφροτέρα, πετρά και φεύγει, πριν η ακόμη έλθη; Τίποτε πολυτιμώτερον δεν εινε από την ψυχήν. Και ουδέ οι πλέον μορφο άγνωστοί τουτου. Διότι «της ψυχής τίποτε δεν εινε αντάξιον», είπον και άνδρες εφτινες τον άληθινόν δεν ελάτρευον Θεόν. Ήξευρω ότι πολλοί αδύνατοι ήγνώμεν δια τον άγωνα εναντίον του πονήρου. Ήξευρω ότι αι φίλεις μας περιζώνουσι της ήδονής, άλλ' έάν προς τον έχθρόν είπωμεν ότι, εις τας ήρόνας σου δεν θέλωμεν να προσφέρωμεν λατρείαν, ουδέ να προσκυνώμεν εις αυτάς, από τας όποιας όλα εκπηγάζουσι τα κακά, και αν προς τα άνω τείνωμεν το ήμμα, την θέσαν βοηθειαν ζητούντες, ο Σωτήρ θα διασκεδάση την φλόγα, ήτις μας καίει, και εν μέσω της καμίνου θα αποστείλη πνεύμα ήρόσου, ώστε μήτε τούς λογισμούς και την συνείδησιν μας να εγγίση το πυρ. Μόνον ής προσέχωμεν μήπως ημεις ει ίδιοι τον αυτόν μας κατακαύσωμεν. Διότι και πόλεις καλώς αχυρωμένας ήπλα μεν πολλάκις και μηχανήματα των πολιορκητών δεν ήλυνήθησαν να κυριεύσωσι, προσόσια δε ενός η δύο των εις αυτάς κατοικούντων πολιτών χωρίς κόπον παρέδωκεν εις τους έχθρούς. Και εναντίον ήμων, εαν κανείς από τους επωτεριούς λογισμούς δεν μας προδώση, ματαίως θα φέρη και θα στήση όλα τα μηχανήματά του ο έξωθεν έχθρός.

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΛΑΪΚΑΣ ΕΚΟΛΑΣ 'ΑΝΑΠΑΛΑΣΕΩΣ
 ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ Α' εν Αθήναις παρά την Ίεράν Σύνοδον. — Σ. μ. μ.
 Κυριακή 20 Σεπτεμβρίου άρχ. Τ. Αναστασίου.
 Τετάρτη 23 " " Μ. Γαλανός.
 Σαββάτω 26 " " Μ. Γαλανός.

Εἰς τὴν Β' ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ νοφ τῆς ἁγίας
Εἰρήνης 5-6 μ. μ.

Κυριακῇ 20 Σεπτεμβρίου Μ. Γαλανός

Εἰς τὸ ἐν Πειραιεὺς Τμήμα τῆς Ἀναπλάσεως
ἐν τῷ ἁγίῳ Κωνσταντίνῳ

Κυριακῇ 20 Σεπτεμβρίου 5-6 Κ. Διαληφάς.

Ἐν τῷ Ζακυνθίῳ Ὁρφανοτροφείῳ

Πέμπτῃ 24 Σεπτεμβρίου 7-8 Μ. Γαλανός.

Σάββατον 20 » 7-8 Συμ. Μυστάκης.

Εἰς τὴς φυλακὰς Συγγροῦ.

Παρασκευῇ 20 Σεπτεμβ. 7 1/2-8 1/2 π.μ. Τ. Ἀναστασίου

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 27ης Σεπτεμβρίου 1898

Τὰ τῆς αὔριον Κυριακῆς ἀναγνώσματα βλέπε εἰς τὸ
προηγούμενον φύλλον. Ἐνταῦθα δημοσιεύονται τὰ τῆς μεθε-
πομίνης, ὅπως περιέρχονται ἐγκαίρως εἰς χεῖρας πάντων.

Κεῖμενον

6 Ἀδελφοί, ὁ σπείρων φειδομένως, φειδομένος καὶ θερίσει· καὶ ὁ
σπείρων ἐπ' εὐλογίας, ἐπ' εὐλογίας καὶ θερίσει. 7 Ἐκαστος καθὼς
προϊσχύει τῇ καρδίᾳ· μὴ ἐκ λύπης ἢ ἐξ ἀνάγκης· ἰλαρὸν γὰρ δόξαν
ἔχει ὁ Θεός. 8 Δυνατὸς δὲ ὁ Θεὸς πᾶσαν χάριν περισσεύσαι εἰς
ὑμᾶς, ἵνα ἐν παντί πάντοτε πᾶσαν αὐτόρκειαν ἔχοντες περισσεύετε
εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν. 9 (καθὼς γέγραπται, « Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς
πένοντιν ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα. » 10 Ὁ δὲ ἐπιχο-
ρηγῶν σπέρμα τῷ σπείροντι καὶ ἄρον εἰς βρώσιν χορηγῆσαι, καὶ
πληθύναι τὸν σπῆρον ὑμῶν, καὶ αὐξήσαι τὰ γεννήματα τῆς δικαιο-
σύνης ὑμῶν) 11 Ἐν παντί πλουτιζόμενοι εἰς πᾶσαν ἀπλότητα, ἥτις
κατεργάζεται δι' ἡμῶν εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ. (Κορινθ. θ' 8-11.)

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

6 Ἀδελφοί, ἀνάλογα πρὸς ὅσα σπείρει ἕκαστος καὶ θὰ θερίσῃ·
ὅστις δίδει ὀλίγον ἐλεημοσύνην, ὀλίγον θὰ ἔχη καὶ τὴν δι' αὐτὴν
ἀναπόδοσιν· καὶ ὅστις δίδει πολλὴν ἐλεημοσύνην, πολλὴν θὰ ἔχη
καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς ὠφέλειαν. 7 Ὅτι, διὸ δίδει ἕκαστος δὲν πρέπει νὰ
λυπηθῆται διότι τὸ ἔδωκεν, οὐδὲ πρέπει νὰ τὸ δίδῃ ἐκβιαζόμενος· ἀλλ'
ἕκαστος πρέπει νὰ κἀμνη τὴν ἀγαθοεργίαν του μὲ ἐλευθέραν προκί-
ρουν τῆς καρδίας του· διότι ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ ἐκείνον ὅστις ἐμψὶ δίδει
ἔχει φειδῶν καὶ γαλαστὸν τὸ πρόσωπον. 8 Δὲν πρέπει νὰ νομίζετε ὅτι
ἂν δίδετε ἐλεημοσύνην, θὰ πτωχεύσετε· διότι ὁ Θεὸς εἶνε δυνατὸς νὰ
σᾶς χαρίσῃ μεγάλην ἀφθονίαν ἀγαθῶν, διὰ νὰ ἔχετε σῆς νὰ ἐξαρκῆτε
εἰς ὅλας τὰς ἀνάγκας σας· καὶ νὰ σᾶς μένουν καὶ περισσεύματα, διὰ
νὰ παρέχετε τὴν συνδρομὴν σας εἰς πάντα τὰ ἀγαθὰ ἔργα. 9 Ἡ γνώ-
μη αὐτὴ εἶνε γέγραμμένη εἰς τὴν Γραφήν, (ψαλμὸς 111) ὅπου λέ-
γεται ὅτι, ἐμψὶ ὁ εὐσεβὴς καὶ δίκαιος καὶ φιλόφρων ἀνὴρ σκορπι-
ζει τὰ ἀγαθὰ του διδὼν αὐτὰ εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἐν ταῦτοις ἡ οἰκογέ-
νειά του δικαιοσύνην καὶ εὐδοξίαν καὶ ἔσται ἡ προσηγομένη εἰς αὐτὴν
ἐκ τῆς δικαιοσύνης του πνευματικὴ ὠφέλεια διαρκεῖ εἰς τὸν ἀπᾶντὰ
αἰῶνα. 10 Ὁ δὲ Θεός, ἐκ τοῦ ὅπου ἔχει τὸν σπῆρον, τὸν
ὁποῖον σπείρει· ὁ Θεός, ὅστις δίδεται τὰ πράγματα ὅπως, ὥστε πᾶς
γεωργὸς νὰ ἔχη τὴν τροφὴν του ἐκ τῶν καρπῶν τῶν σπειρομένων· ὁ
Θεὸς εἶνε νὰ χορηγῇ καὶ εἰς σᾶς ὅχι μόνον τὰ μέσα τῆς συντηρή-
σεως σας, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπι πλεόν, διὰ νὰ δύνασθε νὰ ἀγαθοεργῆτε.
Εἶνε ὁ Θεὸς νὰ πληθύνῃ τὰ πρὸς ἀγαθοεργίαν πλεονάσματα σας καὶ
νὰ αὐξήσῃ τὰς πνευματικὰς ὠφελείας σας ἐκ τῶν ἀγαθοεργιῶν σας.
11 Εἶνε νὰ γίνεθε πλούσιοι εἰς πάντα, καὶ νὰ αὐξηθῇ ἡ γενναϊοδω-

ρία σας εἰς τὴν εὐεργεσίαν, εἰς τὴν ὅποιαν ἡμεῖς σᾶς προτρέπομεν,
καὶ ἡ ὅποια ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν πρὸς τὸν Θεὸν εὐχαριστίαν τῶν
εὐεργετούμενων.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 27ης Σεπτεμβρίου 1898

Κεῖμενον

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνον, ὅτε ὁ Ἰησοῦς παρὰ τῇ λίμνῃ Γεννησαρέτ, εἶδε δύο πλοῖα ἐστῶτα παρὰ τὴν λίμνην· οἱ δὲ ἄλιεῖς ἀποθάντες ἐπ'
αὐτῶν, ἀπέπλυναν τὰ δίκτυα. Ἐμὲν δὲ εἰς ἓν ἐκ τῶν πλοίων, ὃ ἦν
τοῦ Σίμωνος, ἤρωτησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον· καὶ
καθίσας ἐδίδασκεν ἐκ τοῦ πλοίου τοὺς ὄχλους. Ὡς δὲ ἐπαύσατο λα-
λεῖν, εἶπε πρὸς τὸν Σίμωνα· Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βῆθος, καὶ χαλά-
σατε τὰ δίκτυα ὑμῶν εἰς ἄγρην. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Σίμων, εἶπεν αὐτῷ·
Ἐπιστάτα, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιᾶσαντες, οὐδὲν ἐλάβομεν· ἐπὶ δὲ
τῷ ῥήματι σου χαλάσω τὸ δίκτυον. Καὶ τοῦτο ποιήσαντες συνέλα-
σαν ἰχθύων πλῆθος πολὺ· διεσπέρηντο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν. Καὶ κα-
τένευσαν τοῖς μετόχοις τοῖς ἐν τῷ ἑτέρῳ πλοίῳ τοῦ ἐλθόντος συλλα-
βεῖσθαι αὐτοῖς· καὶ ἦλλον, καὶ ἔπλησαν ἄμφω τὰ πλοῖα, ὥτε
βυθίσασθαι αὐτά. Ἰδὼν δὲ Σίμων Πέτρος, προσέειπε τοῖς γόνατι τοῦ
Ἰησοῦ, λέγων· Ἐξέλθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλὸς εἰμι, Κύριε.
Ὁμοίως γὰρ περιέσχεν αὐτὸν καὶ πάντας τοὺς σὺν αὐτῷ, ἐπὶ τῇ ἄγρῃ
τῶν ἰχθύων, ἣ συνέλαβον· ἐμοίως δὲ καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην,
υἱοὺς Ζεβεδαίου, οἱ ἦσαν κοινωνοὶ τῷ Σίμωνι. Καὶ εἶπε πρὸς τὸν Σι-
μωνα ὁ Ἰησοῦς, Μὴ φοβῆθι· ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπου ἐσθ' ἰσχυρῶν.
Καὶ καταγαγόντες τὰ πλοῖα ἐπὶ τὴν γῆν, ἀξέντες ἅπαντα ἠκολού-
θησαν αὐτῷ. (Λουκ. ε' 1-11.)

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

Ἐμψὶ ὁ Ἰησοῦς ἵστατο πλησίον τῆς λίμνης Γεννησαρέτ, εἶδε δύο
πλοῖα ἀραγμένα πλησίον τῆς παραλίας. Ἦσαν ἄλιευτικά. Οἱ δὲ ψα-
ρῆδες ἐξῆλθον ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἐπλυνον τὰ δίκτυα. Ὁ Σωτὴρ μας ἐμ-
βῆκεν εἰς ἓν ἀπὸ τὰ πλοῖα αὐτά, τὸ ὅποιον ἦτο τοῦ Σίμωνος Πέτρον,
καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸ ἐπαναφέρῃ ὀλίγον εἰς τὸ ἀνοιχτὸ μακρὸν
τῆς θηρᾶς, καὶ καθίσας, ἐδίδασκε τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ ἐκ τοῦ πλοιο-
ρίου τούτου. Ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσε τὴν ἰδιότητα του, εἶπεν εἰς τὸν Σι-
μωνα ὁ Ἰησοῦς, Φέρε πάλιν τὸ πλοῖόν εἰς τὸ βῆθος τῆς λίμνης, καὶ
ρίψατε τὰ δίκτυά σας διὰ ψέρουμα. Ὁ Σίμων Πέτρος ἀπεκρίθη τότε
καὶ εἶπεν εἰς αὐτόν· Ἡμεῖς, Κύριε, ἐκοπιᾶσαμεν ὅλην τὴν νύκτα,
καὶ δὲν ἐψαρεύσαμεν τίποτε· ἀλλ' ἐπειδὴ σὺ τὸ λέγεις, ὑπακούομεν,
ὅτι ῥίψω τὸ δίκτυον. Ἐκτίμων λοιπὸν τοῦτο καὶ συνέλαβον τόσον πλῆ-
θος ὀφθαλμῶν, ὥστε ἐσχίζετο τὸ δίκτυόν των. Καὶ ἕκαμιν σημεῖον εἰς
τοὺς συντρόφους, οἱ ὅποιοι ἦσαν εἰς τὸ ἄλλο πλοῖον, διὰ νὰ ἔλθουν
νὰ τοὺς βοηθήσουν. Καὶ ἦλλον καὶ ἐγένεσαν καὶ τὰ δύο πλοῖα. Ὅταν
δὲ ὁ Σίμων Πέτρος εἶδε τὸ θαῦμα τοῦτο, ἔπεσον εἰς τὰ γόνατα τοῦ
Ἰησοῦ καὶ ἔλεγον εἰς αὐτόν· Δὲν εἰμαι ἄξιος, Κύριε, νὰ σὲ ἔγω εἰς
τὸ πλοῖόν μου, διότι εἰμαι ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος. Ἐξέλθε ἀπ' ἐμοῦ.
Ἐλεγε δὲ τοὺς λόγους τούτους, διότι ἦλθεν εἰς αὐμακρῶν καὶ ἕστα-
σιν, βλέπων τὸ πλῆθος τῶν ὀφθαλμῶν, τὰ ὅποια συνέλαβον. Ὅμοίως
δὲ ἔκπληξις μεγάλη κατέλαθε καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, τοῦ
Ζεβεδαίου τοὺς υἱοὺς, οἱ ὅποιοι ἦσαν τοῦ Σίμωνος σύντροφοι. Καὶ εἶπε
πρὸς τὸν Σίμωνα ὁ Ἰησοῦς, Μὴ φοβείσθαι, ἀπὸ τῶρα θὰ ἀλιεῖς ἄν-
θρώπου. Τότε ἔφεραν οἱ ἄλιεῖς τὰ πλοῖα εἰς τὴν γῆραν, καὶ τὰ πα-
ρήτησαν ὅλα, καὶ ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦν.

Κ. Α. Διαληφάδης